

**ROZPORZĄDZENIE NR .....**  
**WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO**  
z dnia ..... 2007 r.

**w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu Doliny Środkowej Łyny**

Na podstawie art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2004 r. Nr 92, poz. 880, Dz. U z 2005 r. Nr 113, poz. 954 i Nr 130, poz. 1087 oraz Dz. U. z 2007 r. Nr 75, poz. 493) zarządza się, co następuje:

§ 1. Obszar Chronionego Krajobrazu Doliny Środkowej Łyny, zwany dalej „Obszarem”, o powierzchni 15.307,8 ha położony jest w województwie warmińsko-mazurskim, w powiecie olsztyńskim, na terenie gmin: Świątki, Dobre Miasto, Dywity, Jonkowo, Barczewo, Gierzwałd, Stawiguda i Olsztyn

§ 2. 1. Opis przebiegu granicy Obszaru określa załącznik Nr 1 do rozporządzenia.

2. Szczegółowy przebieg granicy Obszaru jest przedstawiony na mapach topograficznych w skali 1 : 25000, dostępnych w Wydziale Środowiska i Rolnictwa Warmińsko-Mazurskiego Urzędu Wojewódzkiego w Olsztynie.

§ 3. 1. Ustalenia dotyczące czynnej ochrony ekosystemów leśnych Obszaru:

- 1) utrzymanie ciągłości i trwałości ekosystemów leśnych; niedopuszczanie do ich nadmiernego użytkowania;
- 2) wspieranie procesów sukcesji naturalnej przez inicjowanie i utrwalanie naturalnego odnowienia o składzie i strukturze odpowiadającej siedlisku; tam gdzie nie są możliwe odnowienia naturalne - używanie do odnowień gatunków miejscowego pochodzenia przy ograniczaniu gatunków obcych rodzimej florze czy też modyfikowanych genetycznie;
- 3) zwiększanie udziału gatunków domieszkowych i biocenotycznych; tworzenie układów ekotonowych z tych gatunków;
- 4) pozostawianie drzew o charakterze pomnikowym, przestojów, drzew dziuplastych oraz części drzew obumarłych aż do całkowitego ich rozkładu;
- 5) zwiększanie istniejącego stopnia pokrycia terenów drzewostanami, w szczególności na terenach porolnych tam, gdzie z przyrodniczego i ekonomicznego punktu widzenia jest to możliwe; sprzyjanie tworzeniu zwartych kompleksów leśnych o racjonalnej granicy polno-leśnej; tworzenie i utrzymywanie leśnych korytarzy ekologicznych ze szczególnym uwzględnieniem możliwości migracji dużych ssaków;
- 6) utrzymywanie, a w razie potrzeby podwyższanie poziomu wód gruntowych, w szczególności na siedliskach wilgotnych i bagiennych, tj. w borach bagiennych, olsach i łągach; budowa zbiorników małej retencji jako zbiorników wielofunkcyjnych, w szczególności podwyższających różnorodność biologiczną w lasach;
- 7) zachowanie i utrzymywanie w stanie zbliżonym do naturalnego istniejących śródleśnych cieków, mokradeł, polan, torfowisk, wrzosowisk oraz muraw napiaskowych; niedopuszczanie do ich nadmiernego wykorzystania dla celów produkcji roślinnej lub sukcesji;

- 8) zwalczanie szkodników owadzych i patogenów grzybowych, a także ograniczanie szkód łowieckich poprzez zastosowanie metod mechanicznych lub biologicznych; stosowanie metod chemicznego zwalczania dopuszcza się tylko przy braku innych alternatywnych metod;
- 9) stopniowe usuwanie gatunków obcego pochodzenia, chyba że zaleca się ich stosowanie w ramach przyjętych zasad hodowli lasu;
- 10) ochrona stanowisk chronionych gatunków roślin, zwierząt i grzybów; w przypadkach stwierdzenia obiektów i powierzchni cennych przyrodniczo (stanowiska rzadkich i chronionych roślin, zwierząt, grzybów oraz pozostałości naturalnych ekosystemów) wnioskowanie do właściwego organu o ich ochronę;
- 11) kształtowanie właściwej struktury populacji zwierząt, roślin i grzybów stanowiących komponent ekosystemu leśnego;
- 12) opracowanie i wdrażanie programów czynnej ochrony oraz reintrodukcji i restytucji gatunków rzadkich, zagrożonych;
- 13) wykorzystanie lasów dla celów rekreacyjno-krajoznawczych i edukacyjnych w oparciu o wyznaczone szlaki turystyczne oraz istniejące i nowe ścieżki edukacyjno-przyrodnicze wyposażone w elementy infrastruktury turystycznej i edukacyjnej zharmonizowanej z otoczeniem;
- 14) prowadzenie racjonalnej gospodarki łowieckiej, w szczególności poprzez dostosowanie liczebności populacji zwierząt łownych związanych z ekosystemami leśnymi do warunków środowiskowych.

## 2. Ustalenia dotyczące czynnej ochrony nieleśnych ekosystemów lądowych Obszaru:

- 1) przeciwdziałanie zarastaniu łąk, pastwisk i torfowisk poprzez koszenie i wypas, a także mechaniczne usuwanie samosiewów drzew i krzewów na terenach otwartych, a w razie konieczności także karczowanie z usunięciem biomasy z pozostawieniem kęp drzew i krzewów;
- 2) propagowanie wśród rolników działań zmierzających do utrzymania trwałych użytków zielonych w ramach zwykłej, dobrej praktyki rolniczej, a także Krajowego Programu Rolnośrodowiskowego – zgodnie z wymogami zbiorowisk łąkowych; propagowanie dominacji gospodarstw prowadzących produkcję mieszaną, w tym preferowanie hodowli bydła opartej o naturalny wypas metodą pastwiskową; zalecana jest ochrona i hodowla lokalnych starych odmian drzew i krzewów owocowych oraz ras zwierząt; promowanie agroturystyki i rolnictwa ekologicznego;
- 3) maksymalne ograniczanie zmiany użytków zielonych na grunty orne; niedopuszczanie do przeorywania użytków zielonych; propagowanie powrotu do użytkowania łąkowego gruntów wykorzystywanych dotychczas jako rolne wzdłuż rowów i lokalnych obniżzeń terenowych;
- 4) preferowanie ochrony roślin metodami biologicznymi;
- 5) ochrona zieleni wiejskiej: zadrzewień, zakrzewień, parków wiejskich, oraz kształtowanie zróżnicowanego krajobrazu rolniczego poprzez ochronę istniejących oraz formowanie nowych zadrzewień śródpolnych i przydrożnych;

- 6) zachowanie śródpolnych torfowisk, zabagnień, podmokłości oraz oczek wodnych;
- 7) zachowanie zbiorowisk wydmowych, śródpolnych muraw napiaskowych, wrzosowisk i psiar;
- 8) melioracje odwadniające, w tym regulowanie odpływu wody z sieci rowów, dopuszczalne tylko w ramach racjonalnej gospodarki rolnej, jednak z bezwzględnym zachowaniem w stanie nienaruszonym terenów podmokłych, w tym torfowisk i obszarów wodno-błotnych oraz obszarów źródliskowych cieków;
- 9) eliminowanie nielegalnego eksploataowania surowców mineralnych oraz rekultywacja terenów powyrobiskowych; w szczególnych przypadkach, gdy w wyrobisku ukształtowały się właściwe biocenozy wzbogacające lokalną różnorodność biologiczną, przeprowadzenie rekultywacji nie jest wskazane, zalecane jest podjęcie działań ochronnych w celu ich zachowania;
- 10) utrzymywanie i w razie konieczności odtwarzanie lokalnych i regionalnych korytarzy ekologicznych;
- 11) prowadzenie racjonalnej gospodarki łowieckiej, m.in. poprzez dostosowanie liczebności populacji zwierząt łownych związanych z ekosystemami otwartymi do warunków środowiskowych;
- 12) melioracje nawadniające zalecane są w przypadku stwierdzonego niekorzystnego dla racjonalnej gospodarki rolnej obniżenia poziomu wód gruntowych.

### 3. Ustalenia dotyczące czynnej ochrony ekosystemów wodnych Obszaru:

- 1) zachowanie i ochrona zbiorników wód powierzchniowych wraz z pasem roślinności okalającej, poza rowami melioracyjnymi;
- 2) wyznaczenie lokalizacji nowych wałów przeciwpowodziowych o rzeczywistą konieczność ochrony człowieka i jego mienia przed powodzią; w miarę możliwości wały należy lokalizować jak najdalej od koryta rzeki, wykorzystując naturalną rzeźbę terenu;
- 3) tworzenie stref buforowych wokół zbiorników wodnych w postaci pasów zadrzewień i zakrzewień, celem ograniczenia spływu substancji biogennych i zwiększenia bioróżnorodności biologicznej;
- 4) prowadzenie prac regulacyjnych i utrzymaniowych rzek tylko w zakresie niezbędnym dla rzeczywistej ochrony przeciwpowodziowej;
- 5) ograniczanie zabudowy na krawędziach wysoczyznowych, w celu zachowania ciągłości przyrodniczo-krajobrazowej oraz ochrony krawędzi tarasów rzecznych przed ruchami osuwiskowymi;
- 6) rozpoznanie okresowych dróg migracji zwierząt, których rozwój związany jest bezpośrednio ze środowiskiem wodnym (w szczególności płazów) oraz podejmowanie działań w celu ich ochrony;
- 7) wznoszenie nowych budowli piętrzących na ciekach, rowach i kanałach (retencja korytowa) winno być poprzedzone analizą bilansu wodnego zlewni;
- 8) zapewnienie swobodnej migracji rybom w ciekach poprzez budowę przepławek na

istniejących i nowych budowlach piętrzących;

- 9) utrzymanie i wprowadzanie zakrzewień i szuwarów wokół zbiorników wodnych, w szczególności starorzeczy i oczek wodnych jako bariery ograniczającej dostęp do linii brzegowej; utrzymanie lub tworzenie pasów zakrzewień i zadrzewień wzdłuż cieków jako naturalnej obudowy biologicznej ograniczającej spływ zanieczyszczeń z pól uprawnych;
- 10) ograniczenie działań powodujących obniżenie zwierciadła wód podziemnych, w szczególności budowy urządzeń drenarskich i rowów odwadniających na gruntach ornych, łąkach i pastwiskach w dolinach rzecznych oraz na krawędzi tarasów zalewowych i wysoczyzn;
- 11) opracowanie i wdrożenie programów reintrodukcji, restytucji, czynnej ochrony rzadkich i zagrożonych gatunków zwierząt, roślin i grzybów bezpośrednio związanych z ekosystemami wodnymi;
- 12) zachowanie i ewentualne odtwarzanie korytarzy ekologicznych opartych o ekosystemy wodne celem zachowania dróg migracji gatunków związanych z wodą;
- 13) zwiększanie retencji wodnej, przy czym zbiorniki małej retencji winny dodatkowo wzbogacać różnorodność biologiczną terenu, uwzględniając starorzecza i lokalne obniżenia terenu; w miarę możliwości technicznych i finansowych zalecane jest odtworzenie funkcji obszarów źródłiskowych o dużych zdolnościach retencyjnych; w miarę możliwości należy zachowywać lub odtwarzać siedliska hydrogeniczne mające dużą rolę w utrzymaniu lokalnej różnorodności biologicznej;
- 14) rozpoznanie oraz ewentualna przebudowa struktury ichtiofauny zgodnie z charakterem siedliska we wszystkich zbiornikach wodnych przewidzianych do wykorzystania w myśl właściwych przepisów o rybactwie śródlądowym; gospodarka rybacka na wodach powierzchniowych powinna wspomagać ochronę gatunków krytycznie zagrożonych i zagrożonych oraz promować gatunki o pochodzeniu lokalnym prowadząc do uzyskania struktury gatunkowej i wiekowej ryb, właściwej dla danego typu wód.

§ 4. 1. Na Obszarze wprowadza się następujące zakazy:

- 1) zabijania dziko występujących zwierząt, niszczenia ich nor, legowisk, innych schronień i miejsc rozrodu oraz tarlisk, złożonej ikry, z wyjątkiem amatorskiego połowu ryb oraz wykonywania czynności związanych z racjonalną gospodarką rolną, leśną, rybacką i łowiecką;
- 2) realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu art. 51 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2006 r. Nr 129, poz. 902, z późn. zm.<sup>1</sup>);
- 3) likwidowania i niszczenia zadrzewień śródpolnych, przydrożnych i nadwodnych, jeżeli nie wynikają one z potrzeby ochrony przeciwpowodziowej i zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub wodnego lub budowy, odbudowy, utrzymania, remontów lub naprawy urządzeń wodnych;
- 4) wydobywania do celów gospodarczych skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym

<sup>1</sup> Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 169, poz. 1199, Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1832 oraz z 2007 r. Nr 21, poz. 124 i Nr 75, poz. 493.

kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także mineralów i bursztynu;

- 5) wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwpowodziowym lub przeciwsuwiskowym lub utrzymaniem, budową, odbudową, naprawą lub remontem urządzeń wodnych;
- 6) dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli służą innym celom niż ochrona przyrody lub zrównoważone wykorzystanie użytków rolnych i leśnych oraz racjonalna gospodarka wodna lub rybacka;
- 7) likwidowania naturalnych zbiorników wodnych, starorzeczy i obszarów wodno-błotnych;
- 8) lokalizowania obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od linii brzegów rzek, jezior i innych zbiorników wodnych, z wyjątkiem urządzeń wodnych oraz obiektów służących prowadzeniu racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej lub rybackiej.

2. Zakazy, o których mowa w ust. 1 nie dotyczą:

- 1) wykonywania zadań na rzecz obronności kraju i bezpieczeństwa państwa;
- 2) prowadzenia akcji ratowniczej oraz działań związanych z bezpieczeństwem powszechnym;
- 3) realizacji inwestycji celu publicznego.

3. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 nie dotyczy:

- 1) realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, które mogą wymagać sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko w rozumieniu § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573, z późn. zm.<sup>2</sup>), po uzgodnieniu z wojewodą;
- 2) realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, które służą racjonalnej gospodarce leśnej, rolnej, łowieckiej lub rybackiej lub poprawie stanu środowiska, po uzgodnieniu z wojewodą.

4. Zakazy, o których mowa w ust. 1 pkt 4 i 5 nie dotyczą:

1. złóż kopalin udokumentowanych do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, których dokumentacje zostały zatwierdzone lub przyjęte przez właściwy organ administracji geologicznej;
2. złóż kopalin udokumentowanych na podstawie koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie, udzielonych do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia  
- po uzgodnieniu sposobu rekultywacji z Wojewódzkim Konserwatorem Przyrody na etapie wydawania koncesji na wydobywanie kopalin.

5. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 8 nie dotyczy:

<sup>2</sup> Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 92, poz. 769.

- 1) obszarów zwartej zabudowy miast i wsi, w granicach określonych w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin (lub w równorzędnych dokumentach planistycznych) oraz uzupełnień zabudowy mieszkaniowej i usługowej pod warunkiem wyznaczenia nieprzekraczalnej linii zabudowy od brzegów zgodnie z linią występującą na działkach przyległych;
  - 2) siedlisk rolniczych-w zakresie uzupełnienia istniejącej zabudowy o obiekty niezbędne do prowadzenia gospodarstwa rolnego, pod warunkiem nie przekraczania dotychczasowej linii zabudowy od brzegu;
  - 3) wyznaczanych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego terenów dostępu do wód publicznych – w zakresie niezbędnym do pełnienia funkcji plaż, kąpielisk i przystani, po uzgodnieniu z wojewodą.
6. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 8 nie dotyczy ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego obowiązujących w dniu wejścia w życie rozporządzenia.

§ 5. Nadzór nad Obszarem sprawuje Wojewódzki Konserwator Przyrody.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Nr 21 Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z dnia 14 marca 2003 r. w sprawie wprowadzenia obszarów chronionego krajobrazu na terenie województwa warmińsko-mazurskiego (Dz. Urz. Woj. Warm.-Maz. Nr 52, poz. 725), z wyjątkiem § 1 w części dotyczącej utworzenia Obszaru Chronionego Krajobrazu Doliny Środkowej Łyny oraz w części dotyczącej przebiegu granic.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Warmińsko-Mazurskiego<sup>3)</sup>.

<sup>3)</sup> Niniejsze rozporządzenie poprzedzone było rozporządzeniem Nr 21 Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie wprowadzenia obszarów chronionego krajobrazu na terenie województwa warmińsko-mazurskiego (Dz. Urz. Woj. Warm.-Maz. Nr 52, poz. 725) oraz rozporządzeniem Nr 54 Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z dnia 10 listopada 2005 r. w sprawie obszarów chronionego krajobrazu na terenie województwa warmińsko-mazurskiego ( Dz. Urz. Woj. Warm.-Maz. Nr 175, poz. 1951 ) w części dotyczącej Obszaru Chronionego Krajobrazu Doliny Środkowej Łyny.

Załącznik Nr 1  
do rozporządzenia Nr .....  
Wojewody Warmińsko-Mazurskiego  
z dnia ..... 2005 r.

### Opis przebiegu granicy Obszaru Chronionego Krajobrazu Doliny Środkowej Łyny.

Od miejsca na lewym brzegu rzeki Łyny stykającego się z północną granicą administracyjną m. Dobre Miasto na południe do granicy administracyjnej na południu, a stamtąd granicą administracyjną na zachód do szosy w kierunku Kwiecewa. Szosą do Kwiecewa i tam skręca na południe i wiedzie szosą w kierunku Różynki. Po minięciu przepustu ciek pod drogą skręca drogą na wschód do kolonii Różynka i dochodzi do granicy gm. Świątki. Tą granicą na południe doprowadza do drogi w kierunku Bukwałdu i wiedzie do tej wsi. W Bukwałdzie skręca na zachód i drogą do Garzewka dochodzi do granicy gm. Jonkowo i Dywity którą biegnie na południe. Przed Polejkami przechodzi na drogę i dociera do tej wsi. Następnie wiedzie od Polejek drogą do Barkwedy w kierunku wschodnim i dociera do linii kolejowej Dobre Miasto - Gutkowo. Linią na południe do Wilamowa, ok. 200 m szosą z Jonkowa do Olsztyna i w miejscu połączenia z szosą z Giedajt do Olsztyna przechodzi w drogę leśną wiodącą na południe. Tą drogą dociera do granicy gm. Olsztyn. Tą granicą na zachód i południowy-zachód dociera do drogi leśnej prowadzącej do Giedajt. Z tego miejsca drogą do szosy Gierwałd - Olsztyn i dalej szosą w kierunku Olsztyna do drogi na Sząbruk (odcinek ten jest wspólną granicą z OChK Doliny Pastęki). Dalej granica prowadzi szosą do drogi na Łupsztych, którą skręca na północ i przez Łupsztych dociera do Gutkowa omijając teren drogami od zachodu. Po przecięciu torów dochodzi drogami leśnymi do granicy miasta i tą granicą otaczając od południa jez. Redykajny dociera do rzeki Łyny. Łyną przez Olsztyn i dalej lewym brzegiem do mostu w m. Bartąg, na którym styka się z granicą OChK Puszczy Napiwodzko-Ramuckiej. Tutaj granica przekracza nurt i wraca prawym brzegiem, a przy połączeniu z rzeką Wadąg lewym brzegiem Wadąga pod prąd do mostu na szosie Słupy - Wadąg. Tam przekracza nurt rzeki i wraca jej prawym brzegiem do elektrowni zlokalizowanej na połączeniu tych rzek. Od tego miejsca wiedzie drogami leśnymi w kierunku północnym i potem północno-zachodnim do Kolonii Brąswałd, gdzie wkracza na szosę i doprowadza do rozwidlenia dróg do m. Kolonia Wopy. Drogami lokalnymi przez kolonię Wopy zabudowania kolonijne wsi Spręcowo i częściowo przez las przecinając szosę Olsztyn - Dobre Miasto wiedzie dalej drogą pomiędzy oddz. 546 i 547, przecina drogę z Dywit do Różnowa dociera do m. Dągi. Tam skręca na zachód i otacza od północy jez. Dywity, by w okolicach szosy wiodącej do miejscowości Dywity zawrócić i drogą wzdłuż w/w jeziora doprowadzić do szosy Kieźliny - Dągi. Tą szosą prowadzi dalej na południe ok. 300 m, po czym skręca drogą na wschód i dalej na szosę Słupy - Wadąg. Po minięciu mostu na rz. Wadąg kieruje się lewym brzegiem na wschód do m. Zalbki i do granicy gm. Olsztyn. Przecina drogę Olsztyn - Łęgajny i tor kolejowy Olsztyn - Czerwonka, zdużając na południowy-wschód drogą leśną i skrajem lasu do szosy Olsztyn - Barczewo. Osiąga ją i zmierza na północny-wschód w kierunku Kaplityn przecinając Kanał Elżbiety. Po minięciu Kanału skręca skrajem początkowo na północny-zachód a dalej na północny-wschód aż do ogrodów PGR w Łęgajnach. Otacza kompleks ogrodów od północy i dochodzi do drogi Olsztyn - Łęgajny, którą kieruje się na południowy-wschód i omijając Łęgajny wkracza na tor kolejowy z Olsztyna do Czerwonki. Po ok. 800 m torem, skręca na południowy-wschód i drogami lokalnymi dociera do granicy adm. M. Barczewo. W granicach administracyjnych m. Barczewo OChK Doliny Środkowej Łyny stanowi rz. Pisa a granica przebiega lewym jej brzegiem, by na wschodniej granicy adm. przekroczyć ciek (w miejscu gdzie granica przecina rz. Pisę jest miejsce styku z OChK Pojezierza Olsztyńskiego). Po przejściu rzeki granica zawraca prawym brzegiem. Między dwoma ramionami rzeki znajduje się obszar zabudowany wyłączony z OChK. Dalej granica

prowadzi brzegiem rzeki do granicy administracyjnej miasta. Dalej zgodnie z północnym przebiegiem granicy administracyjnej miasta dociera do szosy Barczewo – Barczewko i podąża szosą na zachód przez m. Dąbrówka Mała, Biedowo, aż za m. Barczewko (omijając wieś od południa), a następnie skręca na północny-zachód w drogi leśne i pomiędzy oddz. 555 a 556 oraz 554 a 560 wychodzi na drogi polne prowadzące do Różnowa. Omija tą miejscowość od południa i dalej biegnie przez b. PGR, omijając go od południa i dalej drogą na północny-zachód do szosy Olsztyn – Dobre Miasto. Tą szosą na północ do granicy gm. Dywity i na wschód tą granicą do lokalnej drogi z m. Kabikiejmy Dolne do Sętala. Drogą do Sętala, a w Sętalu wkracza na szosę do m. Nowe Włoki, gdzie skręca w drogę na południe, a dalej otaczając jezioro od południa i wschodu wraca do wsi. W środku wsi zmienia kierunek na zachodni i drogami polnymi, a częściowo zgodnie z granicą gm. Dywity powraca na szosę Olsztyn–Dobre Miasto przed m. Kabikiejmy Dolne. Dalej prowadzi tą szosą przez Barcikowo i Stary Dwór do granicy administracyjnej Dobrego Miasta. Ok. 600 m za granicą skręca z szosy na zachód i na jego administracyjnym obszarze wzdłuż rzeki prowadzi na północ, aż do punktu zetknięcia na północnym krańcu granicy administracyjnej miasta. Tam przebiega w poprzek nurtu (gdzie znajduje się styk z OChK Doliny Dolnej Łyny) i dociera do punktu gdzie rozpoczęto opis.